

ישראל השניה, בעיני מארק חלאסקו

היא היתה גמישה כחוליה, וידעה זאת. רגליים ארוכות, שדיים כמו של כושיה, ופנים של מלאך. רק עיניה היו קודרות, רעות: כאילו קיללה את הכל וכולם. שכבתי על הסדין הנקי והמרשש, והסתכלתי בה. הייתי עייף כהוגן, וברר זה מעיד לסובתה. רק נשים מעטות מסוגלות לעיף גבר בחוס של ארבעים מעלות, ועוד אדם שלא אכל כהוגן זה חודשיים.

„חמטין מתקרב“, אמרה. „מעולם לא היינו בחדר זה“, אמרתי. „למה לא אמרת לשוער שיתן לנו את החדר הרגיל שלנו, בקומה הראשונה?“ „אהה“, אמרה, „שם ממול גרה בתולה זקנה, אחת שאוהבת להסתכל בזה. אינני אוהבת לגרום למישהו נחירות חייט.“ „כאן יותר יפה“, אמרתי. „בירושלים עוד יותר יפה“, אמרה. פתאום שינתה את הטון. „אבל אתה לא רוצה לנסוע אתי, מה? אין על מה לדבר?“ „לא“, אמרתי.

„אתה מופחד לחיות עם זונה“, אמרה. „כי אתה סבור שפעם יהיה לך משהו יותר טוב. אבל זה לא נכון. לא תהיה לך אחרת. כולן הן זונות, ואתם כולכם הלוקחות שלהן. זוהי האהבה. אבל אתה לא תהיה לקוח. אתה תהיה רועה-זונות. מה ההבדל בשבילך?“ „כולן מרגישות חובה להתודות. הן לא מבינות שזה לא מעניין אף אחד. המוחות שלהן נישארו מוחות של בתולות. כאילו רצה הגורל לפצות אותן במיץ.“ „נחוצות לי שלוש מאות לירות, אוהה“, אמרתי. „תלוי לי או תתני לי במתנה. בשביל גרישה. יש לו אשה וילדה. זה עבור הילדה.“ „אשתי של גרישה עוד יותר יפה“, אמרה. „שאלה אותי אוהה.“ „קשה לי להגיד. אני חושב שכן.“ „אם כן, אז תביא אותה מחר לכאן, יחד עם גרישה, ובערב יהיו לכם שלוש מאות לירות. אני אעזור לה. גם לי עזרה בפעם הראשונה אחת כזאת.“ „אם את אוהבת אותי...“ התחלתי.

„אתן לך בירושלים“, אמרה. „לא שלוש מאות. שלוש מאות אלפים. אולי אפילו יותר. ביום תלך לשתות, ובערב נצא שנינו לבלות. אבל בירושלים.“ „גרישה היה הורג אותה“, אמרתי.

„אבל הוא מסכים שאני אעשה זאת. הוא יידיך הטוב. הוא אפילו לא ישאל אותך מניין הכסף, כדי לא לפגוע בך. הוא אוהב את אשתו. אתה אוהב אותי. מה ההבדל בשבילך?“ „את רוצה לפרנס אותי, אוהה, לא?“ שאלתי.

„אני אוהבת אותך“, אמרה. „גם הזונות אוהבות. שאל אצל אשתו של גרישה, אם אתה לא מאמין.“ „די, יותר לא נדבר על זה“, אמרתי. שכבתי לידה. טוב נעשה לי חם, והתאמצתי בכל כוחותי לשכוח את אותו ברנש שמו, מזיע וסבלני, שחיכה לה. „אני אצלך הראשון“, אמרתי בנחש. ומכיון שלא ענתה, כמעט צעקתי: „הראשון! הראשון שיהיה לך! הראשון בחייך!“

היא שתקה. בכל כוחי סטרתי לה על לחייה, פעם ועוד פעם. ואז אמרה: „כן.“ אחר כך הלכה אוהה, ואני נדדתי קצת. העיר אותי קול מעבר לקיר. יהודי אדוק התפלל בקול רם...

בסיפורת הישראלית החדשה. חלאסקו נאות להעיף ניק ל"העולם הזה" את הזכות הבלעדית לפירסום הסיפור בשפה העברית. מיסמך יחידים מינו זה יתפרסם בגליון "העולם הזה" שיופיע בשבוע הבא.

זהו קטע מסיפורו הישראלי של גדול הסופרים פולנים הצעירים, מארק חלאסקו (בתמונה), בו הוא מתאר את חיי העולים החדשים, כפי שראה אותם כאן, בעוצמה ריאליסטית שלא הושגה עדיין

אין זהות בין הסקומב הניגבים מן הסוער דים לבין הסקומב הנקוב בתלושים?
● כיצד בוצע פיקוח על הזמנת המצרכים של האכסניה בסכומים שהגיעו עד ל-113,000 ל"י בשנת 1960, ועד ל-44,400 ל"י באמצע שנת 1961?
● היכן האסמכתאות על ההכנסות ממכירת הדלק בתחנת-הדלק, שגם היא היתה באחזקתה של האכסניה, ומדוע לא נערכו השוואות בין כלל ההכנסות ממכירת דלק לבין התנאים שהראה המונה האוטומטי?
● כיצד הופעל פיקוח על ההכנסות מן הביקורים במערת-סדום, שעבורם נגבה תשלום, לא תמיד תמורת כרטיסי-כניסה או קבלות, מבלי שהסכמים שהועברו לקופת האכסניה יהיו מלווים באיוו שהיא אסמכתאה?
חשבון פרטי. כל אלה הן בבחינת תעלומה. אך היו גם תגליות מספר. השיטות הפיננסיות אלמוניות את התרומות, ההקצבות והתיקולים האחרים, שנועדו לפעולות המוצעה ואכסניות הנוער, היה ראש-המועצה מכניס לעתים קרובות בבנקים, על שמו. מחשבונית אלה היה מושך כספים למימון פעולות של המועצה האזורית והאכסניות.

לעיתים היה נותן הוראות לבנקים להעביר כספים מחשבונית המועצה והאכסניה בבנקים לחשבוניתו, ולא היה מקפיד להודיע על כך, בעוד מועד, להנהלת החשבונות של המועצה, כדי שהעברות אלה ישתקפו בחשבוניות המועצה. במקרים אחרים היה מודיע להנהלת החשבונות על כספים שקיבל, והיה מבקש לחייב בתמורתם את חשבונו במרעה. באותה שיטה נהג לגבי ההוצאות הספרים הועברו למנהל-החשבונות מנוסה, אך אפילו הוא לא הצליח להתמצא בשיטה הפיננסית החדישה: „בגלל אופן ניהול הקופה אין לסכם את תנועת הכספים בה. מרץ ללא סדר. לא פעם הוסבר אל-מגע מעליו להקפיד על מסירת דוחות ועל ניהול חשבונות. לגבר רחבי-הגוף וארוך-השיער היתה תשובה ניצחת: „דו-חית שמיחות! מי בזמננו היה חושב על דו-חית? בזמננו עבדו ויצרו!“

ואכן, המשיך לעבוד וליצור: הוא הקים אכסניית-נוער לדוגמה לרגלי המצדה, ועד אכסניה (גרועה ביותר) בעין-גדי, הוא שיחזר שני מחנות רומיים ליד מצדה, הניע את משרד-העבודה להעביר את הכביש עד לשם, הוא אף הסתובב בשפך-זוהר עם מפות של ישוב חם, ואפילו הקים שם מספר בניינים, המשמשים עתה כמחנה של פועלי זניבר, העוסקת בבניית סכרי ים-המלח. אחרי פעולות ענינה זו, ברור היה כי לא היה איש במדינה אשר נדהם יותר ממנו מן הדו"ח הקטלני של מבקר-המדינה. פקידי משרד-הפנים הופתעו פחות מן הדו"ח. אמר לכתב העולם הזה מנהל המחלקה למועצות-אזוריות, יצחק גבירץ: „אתה הרי מכיר את אלמוג. הוא סמל של העלייה השנייה: מרץ ללא סדר.“ „האם אתה חושב אותו לאדם הנכון למשרת ראש-המועצה?“ „אילו הייתי מצהיר בהצהרה בשבועה הייתי אומר: לא. אך אין איש אחר, משוגע לדבר כמוהו...“ „וכיצד אתם חושבים לפעול לאור מסקנותיה של מבקר-המדינה?“

נרצחו תחת סמל הסי"ס!
זכאי או אשם? עתוני קלן הקדישו למיקרה זה מקום רב. כתב אחד מהם: „מיכאל ארדמן שייך לדור הצעיר של העם שסבל יותר מכל באותה תקופה גרמנית, שטרם עיכלנו אותה. הוא ישראלי... הוא בא לגרמניה, שם חייו וסבלו הוריו. הוא לומד כאן בנימנסיה. יחסיו עם בני כיתתו מצויינים. אין הוא הסיפוס של יוצא-דופן בחברה.“

היה כינויו של הקיסר הגרמני שמת בדרום לארץ-ישראל, בראש מחנה של נושאי-צלב. השבוע נגישו העולה והיורד במרכז העיר קלן - והפגישה גרמה לכותרות גדולות בעתוני גרמניה. מיכאל התהלך לתומו בכיכר ברברו, בה במרכז העיר, כי אשר נתקל מבטו בגבר שנשא על דש מעילו את הברק הכול של הסי"ס. תצ' לום הגבר קישט מרדעה גדולה, שהיתה תלויה על גבי מכונית-מכירה. כותרת המודעה היתה: „זוהי האמת! היא המליצה על ארבעה ספרים שפורסמו 'למען גרמניה', ושכולם פיארו את מיבצעי הסי"ס הקרבי במלחמת העולם השנייה. הארבעה: לחיות בסכנה ו' לחמו והפסדנו. שניהם מאת אוטו סקורצני; וכן הבערה על גדות הנהר אודר וסמל ה' ס"ס נורמן.“

„מה הודך כאן?“ מיכאל, צעיר ש' אינו יודע חוכמות, נדהף לתוך המכונית. „אני יהודי, אני רוצה לדעת מה הולך כאן!“ אמר למנהל-המכירה. אולם המוכרים לא נתנו לו להיכנס, ותפיהו החוצה, קראו לעברו: „אתה עוד לא בן 21. אסור לך להיכנס הנה!“

על מה שאירע לאחר מכן סיפר המוכר לארבעה שוטרי הניידה, שהגיעו חיש מהר למקום, ושהבקיעו לעצמם דרך בקהל הרב שהצטופף סביב המכונית: „הוא התחצף. אנחנו רוצים להשיג בספרינו את ההיפך מן האנטי-שמיות!“

אמר מיכאל עצמו: „אולי זה היה אסור לי לפי החוק. אבל אני התרגשתי, וקרעתי את המודעות. למעלה ממאה מבני משפחתי

„מצאנו לו סגן. איש עין-גדי, בחור צעיר, מסודר, אך בלי מעופו של אלמוג. הוא יגדל, ילמד בעלו של אלמוג. גם מצאנו לבסוף מנהל-חשבונות מסודר. גם הוא איש עין-גדי. וכך הדברים יסתדרו.“

לבסוף סיכם גבירץ: „אלמוג הוא איש העלייה השנייה, חתיק, ובכלל יש לו המון זכויות.“

כלכלה

ספק לא בטוח

אין מציגים בזמן האחרון בבית-הקולנוע את המודעה המראה אורח יושב בנחת ב' פולנוע, שעה שגנב פורץ לביתו. אבל ה' מודעה עשתה את שלה, ורבות בעלי-דירות בתל-אביב והסביבה הוציאו ביטוח כולל, על כל הנמצא בדירתם.

הם עשו בחוכמה. כי צפון תל-אביב, ו' כמה חלקים של רמת-גן, סובלים ממכה כבדה של פריצות וגניבות - ממוצע של 40 ללילה. התגובה הראשונה של הדייר הנפגע היא לטווחן הביטוח שלו. זה מופיע למחרת היום עם שוטר, הרושם את פרטי הפריצה - ובוזה תם, למעשה, חלקה של המשטרה. אין היא מסוגלת לחקור ביטוחיות ולאחר את הרכוש הגנוב ואת גונבו. הכתבים לעניינים משטריים אינם מוסיפים על גניבות סטטוטיות אלה, והאורח ישן בשלחה - עד שבא תורו לחוש את המכה. לעומת זאת, נאנקות חברות הביטוח קשות. כי הן חייבות לשלם למבוטח כמעט-אוטו-מטית, ברגע שהוא מגיש את התלונה.

חברת-ביטוח, שלא יכלה לשאת את התוצאה של חוסר-הצלחות המשטרה, היתה חברה בוחן. במדורים הכלכליים של העיתונים פורסם רק, כי חברה זו נרכשה על-ידי חברה רת סהר הגדולה. אלא שמקומה הנכון של יועיה זו היה במדורים הפליליים של ה' עתונים. כי החברה נרצחה על-ידי הגנבים, שמשטרת תל-אביב אינה מסוגלת לטפל בהם.

יורדים

הברק הכפול

מיכאל ארדמן הוא צבר בן 19, החי בקלן והלומד שם בגימנסיה גרמנית. ברברוסה

ראש מועצה אלמוג
דו-חית שמויחות

כל גרמני יודע כי ספרים מסוג זה משמשים לפעילות ניאור-נאצית מוסחית. כי עניין הסי"ס הקרבי, המסובך מטבעו, הוא רקע טוב לתעמולה. שכן, מצד אחד היה הסי"ס הקרבי מורכב מנאצים מושבעים, שהשתתפו במעשי-הזוועה יותר מחיזרות צבאיות אחרות, ושנאשים רבים הגיעו אליו ישר ממצחיות מחנות הריכוז והמוות. מצד שני היה הסי"ס הקרבי יחידה צבאית ככל יחידה אחרת, לחמה בהצטיינות בחזית, אך אנשיו לא זכו לזכויות שניתנו לחיילים המשותפים האחרים.

האם עבר מיכאל ארדמן עבירה על החוק? הדבר תלוי בתוכן הספרים. הם החרמו על-ידי המשטרה. אם תמצא תביעה הכללית כי היתה זאת סיפורת נאצית, יורשעו ה' מו"לים ומיכאל יצא זכאי. אם ימצא שהיתה זאת סיפורת כשרה, יועמד מיכאל לדין בעון הפרעת הסדר הציבורי, למרות הברק הכפול שריצד לנגד עיניו.

פשעים

הניזילה השחורה

מנהלי החשבונות המועסקים בבית-החרושת לנייר שבחדרה, שמו לב לתופעה מסוינה: מזה שלוש-ארבע שנים, יצא ממיכלי הדלק של המפעל פחות מאווס מאשר כננס לתוכים. „אולי יש ניזילה“, קבע המח' סנאי האחראי על הדלק.

הובאו מהנדסים ומומחים, שבדקו את המיכלים אך לא מצאו שום סדק או ניזילה. במשך כמה חודשים לאחר מכן נערכה ביקור (המסך בעמוד 14)